

INNHOLD

	side
* Leder	2
* Andakt	3
* Hilsen fra Okaldhunga	4
* Hilsen fra Agnes Nordås	5
* Vedtekter	6
* Landsmøte 13. - 16. juni	8
* Madagaskar	9
* Til Minne	11

ORGAN FOR SYKEPLEIERNES MISJONSRING
Nr. 1 • 88. ÅRG. • 2019

Fotograf: Frøydis Vestbøstad

MOTTO: HANS HERLIGHET TIL PRIS. EF. 1,12

Uro og tru ved årsskifte

No har vi runda eit nytt årskifte, og vi skriv 2019. Eg synes ikkje det er lenge sidan vi runda tusenårsskiftet, og mange av oss hugsar nok hysteriet som rådde då. Men tusenårsskiftet kom og gjekk utan at det blei den store dramatikken. Slik er det med dei vanlege årskifta også. Stort sett skjer det ikkje så dramatiske endringar, men gradvis og over tid skjer det store endringar. No er det klimaendringane som skaper uro. Forskarane viser oss dei store linjene, korleis temperaturen har stige bratt dei siste tiåra, sjølv om det har vore variasjonar. Tendensen er klar, det blir varmare, og dette skaper utfordringar, både flaum og tørke, og lengre periodar både med varme og kulde. Spesielt går dette ut over dei fattige landa, produksjonen av mat blir ramma. I fleire land blir det matmangel, og det saman med andre problem fører til at fleire svelt, og ordet «klimaflyktningar» blir stadig meir aktuelt. Dette er grunn til uro, og ungdomen rundt om i Europa seier frå om at vi som er rike, og som forureinar mest, må ta miljø og klima på alvor. Det er deira framtid det handlar om.

Endringane er gradvise, og slik er det med mange andre saker også. Misjonsengasjementet i Norge endrar seg. På NORME sin Link-konferanse i haust, handla tema om rekruttering og mobilisering. Utfordringa er at med endra behov ute, er det no ofte behov for korte oppdrag, som gjerne handlar om administrasjon og kompetansebygging. Ein av foredragshaldarane sa det slik: Misjonsorganisasjonane har i stor grad endra seg frå å vera *utøvande* til å bli *utrustande*.

Det er ein konsentrert måte å seie det same som vi har skrive om før. Nasjonale helsearbeidarar kan gjera jobben sjølv. Dette, saman med restriksjonar på visum, gjer at det er færre helsearbeidarar som blir sendt ut som misjonærar. Endringane vi i SMR

ser, er at det er stadig færre namn på bønnekortet. Men dei som står der er framleis viktig å be for, ikkje minst dei som arbeider i spesielt sensitive område, og derfor ikkje har namna skrive der.

For framleis reiser unge og eldre til andre land på grunn av kall og idealisme. Den organisasjonen som har flest i teneste, er Ungdom i oppdrag. Vi fekk eit sterkt møte med ei av dei på Link-konferansen. Arbeidet til denne organisasjonen er kanskje ikkje så godt kjent blant Misjonsringen sine lesarar. Eg vil derfor sitera kva som står på nettsida deira.

Ungdom i Oppdrag sender ut misjonærer til hele verden. Disse arbeider hovedsakelig med kirkeplanning, evangelisering, ulike former for utviklingshjelp og utdanning.

Mange av Ungdom i Oppdrags utsendinger bruker sin utdanning i sitt arbeid, for eksempel medisin, pedagogikk, ingeniør, teologi og diakoni. Ungdom i Oppdrag sender også ut mennesker uten formell kompetanse.

Ungdom i Oppdrag gir i dag støtte til cirka 140 misjonærer som er utsendt til cirka 40 land. Gjennomsnittlig tjenestetid for Ungdom i Oppdrags misjonærer er ni år. Omkring 40 prosent av utsendingene arbeider i områder med færre enn 10 prosent kristne.

Det er grunn til uro, men også grunn til glede, takksend og tru når vi ber: «La riket ditt koma»

Reidun Haugen Dalseth

Korsmerket

Kristne verden over har et forhold til kors. Det er så langt mer enn et symbol. Noe mer enn bare et smykke, selv om kunstnere gjennom mange århundrer har formet vakre kors i stein, tre, leire, glass og metaller. Kors med særpreg og som har vist tilhørighet, har vært et kjennetegn. Koptiske kors. Keltiske kors. Dagmar kors. I Armenia sto meter store dekorerte kors av stein langs landeveier. Brød var fint dekorert med snoende kors. Porselen og glasskunst bar korstegn. Inngangspartier hadde krusifikser. Innersider av håndledd var tatovert med små kors osv.

Selv ble vi tegnet med det hellige korsets tegn i vår dåp, til et vitnesbyrd om at vi skulle tilhøre den korsfestede og oppstandne Jesus Kristus og tro på ham.

Det som jeg først og fremst finner så bemerkelsesverdige ved kors er tydeliggjøringen av det vertikale og det horisontale. Det vender hver sin vei men hører sammen. Forbundet i ett. Vi befinner oss nå mellom jul og påske. Mellom inkarnasjonen hvor det guddommelige steg ned til vår jord, og påsken hvor Kristus bar all verdens skyld på korset. Kanskje burde vi faste for å forstå enda mer av mysteriet.

Av gode grunner har det vært prekt mye over korset. For eksempel at den loddrette delen symboliserer forholdet mellom Gud og meg, mens den vannrette delen kan minne oss om menneske til menneske forholdet. Vi er ikke alene. Også i vårt Gudsforhold bringes relasjonen til medmennesker inn. Likesom mellommenneskelige forhold har med Gud å gjøre. Gjennom andre mennesker kan vi oppleve Guds nærvær, og Jesus er selv hodet for kirken på jord. Selve korsets form korrigerer oss og viser oss begge retninger, der vi enten ignorerer våre

medskapninger eller glemmer Gud opp i alle gjøremålene for andre.

Biskop Thomas og den koptiske kirke i Egypt er smertelig kjent med forfølgelse og urettferdig behandling. Han preker om at korsets vertikale del står for rettferdighet og den horisontale del for barmhjertighet. På en og samme tid jobber han med stor styrke for rettferdighet og barmhjertighet. Politisk, praktisk og klokt og på alle vis jobber han målrettet for religionsfrihet og for at ansvarlige for uretten i Egypt skal innse at de er skapt for noe bedre. Gjennom barmhjertigheten hjelper hans folk utrettelig fattige medborgere uten hensyn til om det er kristne eller muslimer. Ugjerninger forsøkes tilgitt. Det koster å være en kristen.

Hva med oss? Har vi kors å bære i livet som ikke er av den dekorative sorten? Og som vi bærer i egen kraft? Eller drøyer vi med å ta vårt kors opp og følge ham? Matt. 10.38. Eller tenker vi at vi følger ham, men uten å fornekte oss selv og ta opp noe kors? Matt. 16, 24-46 minner oss om forskjellen på å berge eller miste vårt liv.

La oss gi god plass til kors både i synsfeltet i det daglige og i det indre trosnivå. La ihukommelsen av Den Korsfestede vitalisere oss, inspirere oss til all god gjerning, gi slitestyrke og utholdenhet. La korsets form hjelpe oss til å erkjenne at Gud virkelig er Gud og å akseptere vår egen og andres menneskelighet. Kristus døde på korset for oss alle.

Vennlig hilsen Ester Røen

Hilsen fra Okhaldhunga

På bildet ser vi Tannlege Rabindra Lama

Dette er siste skudd på Okhaldhunga- stammen: En fullt utdannet nepali tannlege er nettopp ansatt, og hadde nylig første dag på jobb. Og så har vi fått installert ny og fin tannlegestol.

Tannlege Rabindra Lama er i full gang med å finne ut av alt utstyret som er her, og hva mer som trengs. Dette kan han, for han har tidligere etablert tannlegkontor på et annet misjonssykehus her i landet. Tannlegen i Tansen vil komme på jevnlig besøk og hjelpe han i starten. En god støtte fra storebror-sykehuset.

Om du har tannverk, er det nå en ekstra grunn til å komme til Okhaldhunga!

Hilsen fra Hilde Masvie Ydstebø

Takk for all hyggelig kontakt igjennom året som har gått. Og hjertelig takk for forbønn. En stor hjelp er det at dere som melder om oppdateringer av adressen og om endringer i gruppene. Håper å få møte mange av dere på landsmøtet til sommeren.

Hilsen Hilde Masvie Ydstebø

Kandidater til styret

Kandidater som stiller til valg vil bli presentert i neste nummer av Misjonsringen. Håper alle har tatt muligheten til å foreslå gode kandidater. Ta kontakt med kontoret snarest om du har noen nye forslag. Det er styret som er valgkomite, men trenger absolutt hjelp fra hele landet til dette.

Hilsen fra Agnes Nordås

Kjære dere i S.M.R.

Jeg snakket nylig med Hilde M. Ydstebø og da fortalte jeg henne at jeg høsten 2017 ble påkjørt av en bil. Hun ba meg da skrive til Misjonsringen og fortelle litt fra denne hendelsen, noe jeg nå forsøker meg på

Jeg var på vei til et bønnemøte i bedehuset i oppstarten av ei møteuke der. Det var mørkt og det plaskregnet. Jeg gikk med mørk regnfrakk, men hadde utstyrt meg med flere reflekser. Da jeg skulle passere siste fotgjengerfelt (før rundkjøringen) skjedde ulykken. Sjøføren i en bil så meg ikke og kjørte rett på meg. Jeg havnet oppå panseret før jeg rullet ned på veien midt i en stor sølepytt. Fort kom det folk til, flere som også var på vei til bønnemøtet. Det ble ringt 113 og de fikk beskjed om å la meg ligge slik jeg lå til ambulansen kom. Flere kom til og fikk ledet trafikken utenom skadestedet. En del barn var på vei til barnemøte i kirka som ligger like ved og fikk lamslåtte se hva som skjedde. Lederne fikk samlet barna inn i kirka, og der ba alle barna for meg. På bønnemøtet i bedehuset ble jeg også bedt for.

Alt dette skjedde uten at jeg kan huske noe av det. Erindret nok at jeg hørte en sirene, men våknet på sykehuset der jeg hørte mange stemmer. Trodde først det var en drøm, men jeg skjønnte etter hvert

at jeg var på sykehuset da jeg fikk beskjed om å holde pusten - og så pust igjen, uten at jeg forsto hvorfor. Så fikk jeg se niesa mi som hadde fulgt meg til sykehuset og jeg spurte henne om det hadde skjedd noe galt. Hun fortalte at jeg var blitt påkjørt av en bil. Men nå kan du bare slappe av for her på sykehuset får du god behandling av folk som vet hva de skal gjøre. Jeg svarte ja, det er godt og så sovnet jeg.

Da min svoger kom på besøk sa han: «Gratulerer Agnes». Jeg skjønnte ikke hva han mente, der jeg lå med knust skulder og flere andre brudd. Men jeg fikk til svar: «Du har vært heldig, Agnes, for du har ingen skader hverken i hode, nakke eller rygg. Bruddene du har gror nok greit sammen med tid og stund. Er det da ikke grunn til å gratulere deg?» Det som har plaget meg mest er en uforklarlig redsel som kommer og går, men det er heldigvis blitt bedre etter hvert.

Jeg lå på sykehuset noen uker før jeg ble overført, først til B.sykehuset og den siste måneden til rehabiliteringssykehus. Bruddene mine er nå leget. På siste kontroll på sykehuset, etter å ha tatt røntgen, møtte jeg en lege med et stort smil, du må se selv, fikk jeg høre. Den skulderen som var blitt knust var nå, ca. 3 uker senere, helt fin og frisk. Først senere på dagen gikk det opp for meg at dette var et stort under. Jeg så for meg alle barna og også mange andre som jeg vet ba daglig for meg. Nå hadde Jesus hørt dem. Jeg ble så takknemlig, og ble likesom ikke ferdig med å takke for bønnehørelsen.

Nå har jeg vært hjemme siden romjula 2017 og klarer meg ganske bra. Får mange ganger høre at jeg ser så godt ut. Så er jeg trygg på at Gud vil ta hånd om meg livet ut.

Agnes Nordås

Vedtekter for Sykepleiernes Misjonsring

Revidert 1974, 1984, 1992, 1998, 2007, 2010, 2013 og 2016.

§1. Formål

Sykepleiernes Misjonsring (SMR) har som formål:

- a. Samle sykepleiere/helsearbeidere i Norge til bønn for misjonen, særlig for sykepleiere og deres arbeid på misjonsfeltene.
- b. Samle inn gaver som skal brukes til støtte til helse-og diakonalt arbeid der norske misjonsorganisasjoner arbeider utenfor Norge.

§2. Medlemskap

Sykepleiere/ helsearbeidere og -studenter som vil ta del i SMRs arbeid kan bli medlem.

Der det er flere medlemmer på et sted, søker en å danne grupper med bestemt møtedag.

Det er fullt mulig å være enkeltmedlem.

§3. Arbeidsmåte

Formålet søkes nådd ved:

Samlinger om Bibel og misjon.

Forbønnstjeneste. Til hjelp i bønnetjenesten benyttes bønnekort med misjonærens navn og arbeidssted.

Ønsker sykepleiere i andre misjonsorganisasjoner/kirker å bli tatt med på bønnekortet, er det anledning til det.

§4. Landsmøtet

Landsmøtet er SMRs høyeste myndighet. Landsmøtet holdes hvert tredje år. Ekstraordinært landsmøte holdes når Landsstyret finner det påkrevet, eller når minst fem medlemmer ber om det.

Landsmøtet skal:

- a. Gjennomgå å godkjenne melding og regnskap for siste treårsperiode.
- b. Velge landsstyre som består av fire medlemmer og to varamedlemmer.
Leder velges ved særskilt valg og er femte medlem. Valgperioden er tre år med mulighet til gjenvalg to ganger.
- c. Fastsette medlemskontingent, som også omfatter medlemsbladet.
- d. Gjøre vedtak i saker som legges frem av Landsstyret.

§5. Landsstyret

Landsstyret står ansvarlig for at SMRs virksomhet ledes i overensstemmelse med SMRs vedtekter.

Det samles som regel to ganger i året.

Landsstyret skal:

- a. Velge nestleder og sekretær.
- b. Velge arbeidsutvalg som består av leder, nestleder, sekretær og daglig leder/regnskapsfører/kasserer
- c. Oppnevne daglig leder/regnskapsfører/kasserer, revisor og redaktør
- d. Fungere som valgkomité ved å innhente forslag fra gruppene.

- e. Landsstyret forvalter økonomien i samsvar med §1.
- f. Landsstyret forplikter SMR i økonomiske saker ved underskrift av to personer, styreleder og daglig leder/hovedkasserer, i en av deres fravær skriver nestleder under.

Hovedregnskapet avsluttes i medio mars.
Regnskapsoversikt og årsmelding refereres i Misjonsringen.

§6. Grupper

Hver gruppe velger sitt styre, avhengig av gruppens størrelse. Hver gruppe må ha en kontaktperson og kasserer. Navn på disse meldes hvert år til SMR`s hovedkontor.

§7. Kontingent og gaver

Medlemskontingenten betales direkte til hovedkassen eller innsamles gruppevis. Kontingenten betales innen utgangen av mars. Gaver fra grupper og enkeltmedlemmer sendes SMRs hovedkasse.

§8. Valg

Valg av leder og medlemmer til landsstyret og styre for gruppene foregår skriftlig. Varamedlemmer blir de som får flest stemmer når styremedlemmene er valgt.

§9. Medlemsblad/Hjemmeside

SMR utgir Misjonsringen med fire nummer i året.
SMR har ei nettside: www.misjonsringen.no Redaktør av Misjonsringen har også ansvar for å holde web-siden oppdatert.

§10. Endringer av vedtektene

Endring av vedtektene kan vedtas på landsmøtet med 2/3 flertall.
Forslag til endring av vedtektene må sendes landsstyret minst tre måneder før landsmøtet skal holdes.

§11. Oppløsning

Oppløsning av SMR må behandles på to følgende landsmøter med 2/3 flertall.
Det gis mulighet til ekstraordinært landsmøte med minst ett års intervall. Hvis oppløsning, bestemmer siste landsmøte med 2/3 flertall hvilke formål SMRs midler skal tilfalle.

VEDTEKTSENRINGER

Har du forslag på endringer i vedtektene må disse sendes skriftlig til kontoret, brev eller mail. Siste frist er 13.3.19.

Landsmøte 13. - 16. juni 2019

Tema: Tro

Bibeltimeholder: Aud Karin Kjølberg Ringvoll

Velkommen til Landsmøte på Stemnestaden 13. - 16. juni 2019

Stemnestaden ligger idyllisk til innerst i Skjoldafjorden omkranset av fjell og skog. Store plener og lett adkomst til sjøen, lunt avskjermet fra trafikk og annen ferdsel. Stemnestaden ligg 14 km fra Haugesund og 2 km fra Aksdal der Kyststamvegen og Haukelivegen møtes.

Hvordan kommer vi oss til Aksdal?

Regner med at det ikke bare er Heimdal/Tiller-gruppen som har snakket om hvordan vi skal komme oss på landsmøte i juni. Det blir vanskelig å skrive reiserute for hver enkelt her i bladet, anbefaler å bruke en reiseplanlegger (på nett - eller få hjelp av noen som betrakter slikt). Landsmøtet starter torsdag 13. juni på ettermiddagen/kvelden og er ferdig etter Gudstjeneste og middag på søndag 16.juni.

Du kan kjøre dit med bil.

Du kan fly til Haugesund - buss til Aksdal.

Du kan fly eller ta tog til Bergen - buss til Aksdal (Kystbussen).

Du kan reise med buss (Haukeliekspressen) fra Oslo, som korresponderer med buss fra Kristiansand (Agder kollektiv, møtes på Haukeli) eller Tønsberg (Telemarkekspressen, møtes i Seljord). Disse har to avganger, morgen og kveld. Du kan reise med buss fra Stavanger (Kystbussen), der er det ofte avganger til Aksdal.

Husk også å bestille retur!

Meld deg på i dag. Påmeldingsavgift Kr. 250,-

Madagaskar

Omsorgsbyene

Det er omlag 150 omsorgsbyer, eller såkalte tobyer, i Den gassisk-lutherske kirke (FLM). På hele Madagaskar er det bare ett psykiatrisk sykehus, og mange med psykiske utfordringer havner således i disse omsorgsbyene. Bare et lite mindretall av nærmere 44.000 hyrder i FLM er riktignok heltidsengasjerte i slike omsorgsbyer. De aller fleste er frivillige medarbeidere innen diakoni og evangelisering i lokale menigheter.

Doktor Suzanne Rafaramalala har i mange år vært helseansvarlig på senteret på Ambohibao. Hun er svært kortvokst, men hun lar seg ikke hemme av at hun bare er én meter høy.

– Jeg har sluppet å slite med komplekser. Ved Guds hjelp har jeg akseptert meg slik jeg er. Som kortvokst ville jeg neppe kunne ha gjort en jobb som kirurg, og jeg ville nok ha følt på utilstrekkelighet hvis jeg hadde vært statsansatt lege på landsbygda. En distriktslege må være innstilt på et fysisk krevende hverdagsliv, med blant annet bæring av ved og kryssing av elver. Jobben som lege og tera-

peut for psykiatriske pasienter passer meg veldig godt. Gud har plassert meg her, og jeg kjenner en stor glede ved å tjene Jesus her i omsorgsbyen, sier Suzanne og fortsetter:

– En gang hadde vi en stor og kraftig pasient her. Han var over dobbelt så høy som meg. En dag da jeg hadde ham inne til en undersøkelse på kontoret mitt, ble han utagerende og aggressiv. Selv om jeg snakket rolig til ham, var han truende i sin væremåte. Jeg merket at det var sterke krefter i sving, og at det ikke ville hjelpe med medisiner og en terapeutisk tilnærming. Da valgte ”lille meg” å gå inn i hyrderollen, og jeg formante de onde kreftene å forsvinne i Jesu navn. Den store mannen forandret seg momentant, og vi kunne deretter snakke sammen på vanlig måte. Det er kraft i Jesu navn, sier doktor Susanne.

De to legene forteller at det for tiden er 54 klienter i kirkens omsorgsby på Ambohibao. Av disse har omlag 20% vært her i mere enn to år. Omlag 60% av klientene blir funksjonsdyktige og kan utskrives

i løpet av en periode på noen uker til seks måneder. Erfaringsmessig er behandlingen av rusavhengige personer noe av det mest krevende. Blant de som sliter med narkotika og alkohol, er det en helbredelsesprosent på cirka 40 når det har gått fra et par måneder til to år med behandling og sosial rehabilitering. Noen flere innenfor denne kategorien blir friske etter å ha vært inn og ut av omsorgsbyen i opptil tre-fire år.

Det er knapt med økonomiske ressurser på senteret på Ambohibao, men mye kan gjøres billig på Madagaskar. Kostnaden per pasient i omsorgsbyen er neppe mere enn 0,5% av det som er budsjettet på norske psykiatriske institusjoner.

Behandling og kjærlighet

– To forhold er viktige om vi skal lykkes med behandlingen av våre klienter. For det første er det en stor plussfaktor om nærfamilien stiller opp og bidrar aktivt til sosial re-integrering. For det andre er det avgjørende for vårt program at klientene er positive til kristen oppbyggelse og veiledning. Tilbakefallet er størst hos dem som ikke finner sin plass i den kristne menighet, fastslår Yvonne Andrianasolo og utdyper litt mere:

– Alle i omsorgsbyen må være tilstede på våre vekkelsesmøter. I vår gassiske kontekst reagerer ikke folk på at vi har forbønn og utdrivelser som en del av behandlingen. Det er også allment akseptert at vi ikke skiller mellom ulike former for psykiske lidelser i vekkelsesmøtene. Det er vanskelig å diagnostisere ”åndebesettelser”. Vi mener derfor at det blir feil å gjøre oss selv til dommere over hvem som trenger eksorsisme og hvem som ikke trenger det. Oppgaven til hyrdene er å be om helbredelse og mane ut eventuelle okkulte krefter i Jesu navn, uavhengig av folks stand og bakgrunn. Og så overlater vi til Jesus Kristus å handle slik han finner det best for den enkelte, sier Yvonne, som legger til følgende:

– ”Besettelse” er bare en av mange ulike former for åndelig bundethet. Påvirkning fra okkulte krefter kan dessuten vise seg på forskjellige måter.

Vi mener også at en kan være under innflytelse av onde åndsmakter, uten å være totalt bundet. Her på Madagaskar er det vanlig at en kommer i kontakt med okkulte fenomener når en oppsøker medisinnmenn, spåkvinner eller benytter seg av amuletter.

Hva gir dere plass i behandlingen her i omsorgsbyen, utover forkynnelse, kristen sang og bønn?

– Kjærlighet er svært viktig. Behandling preget av omsorg, forståelse og tålmodighet gjør underverker. Videre har vi ulike fysiske aktiviteter og praktisk arbeid, som for eksempel sport, grønnsaksdyrking, matlaging og forskjellige former for håndarbeid. Dessuten benytter vi oss av medikamenter overfor schizofreni, depresjon og epilepsi. Noen av våre tidligere klienter lever nå et normalt liv ute i samfunnet, fordi de er seg bevisste sine psykiske utfordringer og har lært seg til å bruke anbefalte medisiner, forteller dr Yvonne, og hennes kollega Suzanne legger til:

– Vi er altfor få medarbeidere som tar seg av klientene i omsorgsbyen. Hvis vi ser bort fra oss to, består staben av to økonomiansvarlige, én sikkerhetsvakt, to kokker og fem fastboende hyrder. Dette innebærer at hver hyrde har ansvar for pleie og oppfølging av over ti pasienter, på dagtid så vel som om natten. Idealet er at hver hyrde ikke skal ha ansvar for flere enn fire personer.

– Vi driver egentlig uforsvarlig, og av og til må vi ty til lenker for å beskytte enkeltpasienter mot seg selv. I lys av de rammebetingelsene vi har, synes vi det er urimelig at vi blir møtt med beskyldninger om menneskerettighetsbrudd. For bare en uke siden var det en kvinne som stakk av. Hun druknet dessverre før vi klarte å finne henne, sier Suzanne.

Arild M. Bakke

Utdrag fra Det Norske Misjonsselskap sin blogg (gjengitt med tillatelse.)

<https://nms.no/madagaskar/2019/02/06/psykiatri-omsorg-og-spiritualitet-i-en-gassisk-kontekst/>

TIL MINNE

Judith Kvamme døde 28 november 2018, 88 år gammel. Hun var født i Narvik og begynte på Diakonissehusets sykepleierskole i 1956. Hennes viktigste arbeidsplasser var ved Vadsø sykehus, Trasta åndsvakehjem, Lund menighet i Kristiansand, Cathinka Gulbergs sykehjem og Diakonissehusets oblatbakeri.

Judith var engasjert i misjonen. Hun deltok i foreningsarbeid i Det norske misjonsselskap, i Sykepleiernes Misjonsring og som pensjonist i Den norske Israelsmisjon.

I mange år hadde Oslogruppen av SMR møter på Diakonissehuset. Judith var den som kokte kaffe og sørget for serveringen. Hun var også med i styret.

De siste årene bodde Judith på Lovisenberg omsorg. Helsa ble dårligere, men engasjementet for SMR beholdt hun til det siste. Det er på vei til møte i Oslogruppen - med rullator - at hun faller. Hun blir operert for lårhalsbrudd, men kommer seg ikke etter det. Hun dør på Lovisenberg Diakonale Sykehus den 28. november 2018.

En trofast medarbeider har lagt ned vandringsstaven.
Vi lyser fred over hennes gode minne.

For SMR gruppen i Oslo
Anne Elisabeth Hauen

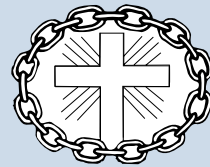
Asbjørg Hasund Grønmyr døydde 10. november 2018, 97 år gammel. Ho vart gravlagd frå Ulstein Kyrkje 16 november med stor deltaking av slekt og vener, som ville heidre og takke henne.

Asbjørg var Røde Kors-søster og tok utdanninga si i Oslo under krigen. Ho kom attende til heimstaden og fekk ei sentral rolle i oppbygginga av helse- og omsorgstenestene i kommunen. Ho var den første sialsjefen i Ulstein og vart seinare sjukepleiesjef som det heitte den gangen. Asbjørg har vore med og lagt grunnlaget for dei gode helsetenestene vi har i dag. Ho var samfunnsengasjert og vart saman med jordmor Oddny Holte vald inn som dei første kvinnelige kommunestyrerepresentantar i 1967. Same år gifta Asbjørg seg med enkemannen Nils Grønmyr. Dei fekk mange gode år ilag, og i den nye familien vart ho ei kjær og avhalden bestemor.

Den kristne trua og hjarte for misjon bar ho med seg heile livet, og ho var ein av pådrivarane til at Sykepleiernes Misjonsring (SMR) vart starta i Ulstein for over 40 år sidan. Ho var kasserar i foreininga i fleire tiår. For 3 år sidan heldt SMR landsmøtet sitt her i Ulstein. Då flytta ho og ein kollega inn på Folkehøgskulen og fekk med seg alt frå morgonbøn til kveldskaffe. Ho var med i foreininga så lenge ho kunne, men siste leveåret svikta helsa, og ho måtte flytte frå den koselege heimen sin på Ulshaug og inn på sjukeheimen der ho fekk god hjelp og omsorg. Vi i SMR vil takke Asbjørg for det ho var for oss alle, og lyse Guds fred og signing over hennar gode minne.

For Sykepleiernes Misjonsring i Ulstein
Bjørg Hasund

Retur og adresseforandring til:
SMR's kontor
Lovisenberggt. 15 A,
0456 Oslo

EF. 1,12

MISJONSRINGEN utgis av Sykepleiernes Misjonsring

Lovisenberggt. 15 A, 0456 Oslo, tlf. 47 67 87 97

Bankgiro: 1609.51.13676

E-post: SMR@Lovisenberg.no

SMRs hjemmeside: www.misjonsringen.no

Leder: Reidun Haugen Dalseth

Øvre Tveitehagen, 5628 Herand, mobil: 468 16 081

Redaktør: Frøydis Vestbøstad,

Gulbrandsveien 11, 7088 Heimdal, mobil: 93 80 67 48

E-post: froydisvest@gmail.com

Daglig leder: Hilde Masvie Ydstebø, mobil: 47 67 87 97

ISSN 1892-7416

**Frist for innsendelse av materiell
er 30. april 2019**